

Preek Romeinen 12: 1-11 HSV

“Wijd jezelf als een levend offer, heilig en voor God welbehaaglijk....” Hoe doe je dat eigenlijk? Jezelf aan God offeren. De Israëlieten die wisten best wat offeren was. Een offer kostte je wat. Je offert de beste koe of de beste geit van je kudde. Offeren dat is: alles geven wat je kunt geven. Dus niet het afdankertje van de kudde, maar het beste. Vandaar ook dat er in het Bijbelboek Leviticus te lezen valt dat de offerdieren gaaf moesten zijn, zonder gebrek (bijv. Lev. 1:3). Dat was offeren in Oudtestamentische tijd.

En hoe is dat dan in onze tijd? Eigenlijk niet anders. Niet dat wij met onze koeien en geiten naar de kerk gaan. Maar we geven onszelf. Misschien moet ik het wat scherper zeggen: we geven het beste van onszelf! Dat zegt Paulus hier. Geef het beste van jezelf aan God! En zoals Israël niet met de afdankertjes van de kudde mocht aankomen bij de tempel, mogen wij niet met de kruimels van onze tijd of van onze gaven en talenten aan komen zetten. We geven het beste van wie we zijn en wat we hebben.

Over dat offeren wil ik het graag met u hebben vandaag. Offeren heeft te maken met wie je bent, met wat je doet en met de motieven waarom je iets doet.

Ik zei dat offeren allereerst heeft te maken met wie je bent. Dat is je binnenkant. Een offer is dus niet in de eerste plaats voldoen aan een pakket regels. Velen van ons kennen dat nog wel van vroeger, denk ik. Als christen had je zo je eigen gedragscode. Je wist wat wel en niet mocht op zondag. De dansvloer, de disco, de kroeg en de kermis waren het terrein van de zondige wereld, als christen bleef je daar ver uit de buurt. Zo pasten we vers 2 toe: wordt niet gelijkvormig aan deze wereld. Tegenwoordig hebben we wat afstand genomen van deze uiterlijke gedragsregels. Er is ook best het een en ander op af te dingen. En laten we maar eerlijk zijn, hoe strenger de regels waren, hoe meer we de neiging kregen om ze te overtreden. Best dat we nu meer focussen op de binnenkant. Heel goed zelf. Maar ook dan moeten we elkaar wel eerlijk blijven bevragen in hoeverre het aan de buitenkant zichtbaar wordt dat je een volgeling van Jezus bent. Ziet jouw omgeving ook aan jou dat je christen bent, bijvoorbeeld aan welke films je wel of niet kijkt, je internet gedrag, de moppen die je vertelt, hoe je omgaat met seksualiteit, hoe je omgaat met lichaam, hoe je omgaat met de schepping, hoe je je geld besteedt?

Want het is waar, het gaat absoluut om je binnenkant, maar wordt dat dan ook zichtbaar aan de buitenkant? En nogmaals, dat wil ik niet terug naar een pakket regels. Dat heeft het gevaar in zich van onoprechtheid. Volgens de buitenkant netjes, maar wie ben je dan als niemand kijkt?

Dat dus niet! Maar tegelijker tijd kàn het niet zo zijn dat jouw gelovig zijn ongezien wordt. Dan is er iets niet in orde.

Hoe dan dat veranderd gedrag hoort te zijn, daar gaan we het straks over hebben. Ik zei net al dat het met je binnenkant begint. Dat gaat voorop. Een offer brengen doe je altijd als reactie ergens op. Een gelovige Israëliet ging met zijn geit of koe naar de tempel omdat hij intens dankbaar is dat de God van Israël ook zijn God is. Hij wilde Hem danken voor de ontvangen vergeving, voor Zijn zorg, voor Zijn bescherming. Als wij onszelf als een offer aan God geven dan is dat ook een reactie ergens op. Ons offer is een reactie op Jezus' offer!

Wij houden niet zo erg van zware preken over het oordeel en zo. Maar misschien moeten we het wel even goed tot ons laten doordringen dat wij zonder Jezus' offer echt hopeloos verloren zijn. Voor eeuwig van God gescheiden. Geen vergeving, geen eeuwig leven, geen hemel, geen nieuwe aarde, geen hoop voor onze gestorvenen, geen overwinning op de dood, geen troost in verdriet, geen doel om voor te leven. Zonder Jezus is alles uitzichtloos. En God had alle reden om ons mensen in die uitzichtloze situatie te laten. Niet alleen Adam heeft God de rug toegekeerd, maar het zit bij ons allemaal hopeloos in onze genen om elke keer weer de verkeerde keuze, de keuze tegen God te maken. Uit onszelf zitten we gewoon niet goed in elkaar, we sporen niet, we zijn een stelletje ego's die denken dat de wereld om onszelf draait zo ongeveer. Niemand uitgezonderd. Het is aan Gods liefde voor klungels als ons te danken dat er verlossing kwam. Geen verlossing van beneden, maar verlossing van boven. God kwam zelf orde op zaken stellen. Hij werd zelf een offer. God gaf alles, het beste dat Hij had. Meer heeft Hij niet te geven! Jezus werd ons aller voetveeg, de Koning werd minder dan een slaaf, om ons uit onze verloren toestand te bevrijden. Dankzij Jezus' kruisdood en opstanding is alles omgedraaid. Wie op Hem vertrouwt is niet verloren maar gered, is niet van God gescheiden, maar met Hem in relatie gekomen, geen zinloos leven maar een zinvol leven met uitzicht op een prachtige toekomst. Geen hopeloosheid en troosteloosheid bij een graf, maar houvast en uitzicht over het graf heen. De angel is uit de dood

gehaald, ons sterven is niet een afscheid voor altijd, maar een overgang naar een nieuwe hemelse dimensie. En straks, als Jezus terugkomt om volledig orde op zaken te stellen zullen we Hem zien, onze lieve Heiland, die zich als offer voor ons gaf. En we zullen elkaar zien. Een grote reünie met al Gods kinderen. Wat een feest zal dat worden, mensen.....

Dat is wat Jezus' offer voor ons heeft bewerkt. Ons offer is een dankoffer, als reactie op zijn verzoenend offer! En je mag jezelf in alle eerlijkheid afvragen als er niet zoveel van dat dankoffer in jouw leven zichtbaar is, of het wel echt tot in je is doorgedrongen wat Jezus' zoenoffer voor jou betekent. Dat het totaal zichzelf wegcijferen van de God van hemel en aarde, dat het door het stof kruipen van de allerhoogste Koning, dat het opvangen van de 39 klappen met die zweep met van die stukjes lood eraan, en dat uiteindelijk die spijkers door zijn handen, nodig waren om jou te bevrijden. Makkelijker en goedkoper kon het niet. Maar Hij ging die weg. Hij werd dat offer. En die bevrijding vraagt dus een gelovige tegenreactie. Jouw dankoffer!

Ons leven in dankbaarheid noemt Paulus in dit gedeelte eredienst. In de christelijke traditie heeft het woord 'eredienst' een andere betekenis gekregen. Wij denken heel vaak bij het woord eredienst aan de kerkdienst op zondagmorgen. En natuurlijk dat is het ook, een dienst tot eer van God. Maar als we de kerkdienst loskoppelen van de rest van ons leven lopen we ook weer een gevaar. Net zoals we ons zondagse gedrag anders vinden dan ons gedrag doordeweeks, maken we dan wat wel en niet mag in de eredienst een tegenstelling met wat daarbuiten gebeurt. Zo kon het gebeuren dat bepaalde liederen wel thuis gezongen mochten worden maar niet in de eredienst. Voor of na de zegen – als de eredienst is afgelopen – kan er dan meer mee door dan tijdens de eredienst. Maar Paulus roept hier veel meer op tot een leven uit één stuk. Je hele leven is eredienst. De eredienst is straks niet afgelopen bij de zegen, maar de eredienst begint dan in feite pas. We gaan de week weer in. En tijdens die week mag ons hele leven één groot dankoffer zijn. Je leven is eredienst, je leven is aanbidding. Dat is niet ons uurtje op zondagmorgen, of een kwartier zingen tijdens de kerkdienst, hoe waardevol dat ook kan zijn. Eredienst en Aanbidding is je leven! En dat doe je als dankoffer voor Jezus' zoenoffer!

En dat ziet er echt anders uit als een werelds leven. Letterlijk staat er zoiets als: *ga niet in het schema van deze wereld, en wordt innerlijk veranderd.....* van het Griekse woord voor innerlijk veranderd (of hervormd NBG) komt ons woord metamorfose vandaan. Een gedaante verandering. Een nieuwe geboorte. De HSV vertaalt het wel mooi met een innerlijke verandering. Dan voel je wel aan dat het niet om het aanpassen van een paar zondagsregels, kledingvoorschriften of zo gaat, maar het gaat om je hart. Het gaat om jezelf. Wie verliefd is, past zijn hele leven aan voor zijn of haar geliefde. Je geeft je helemaal om het die ander naar de zin te maken. Wie dat niet doet mag zich afvragen of 'ie wel echt verliefd is.

Zo is dat bij de Here Jezus ook. Wie helemaal ondersteboven is van de Here Jezus past uit liefde zijn of haar leven aan. En dan ga je niet met zo min mogelijk inspanning de kantjes eraf lopen. Dat lijkt op een verliefde jongen die met een minimale inspanning net weet te voorkomen dat zijn geliefde bij hem wegloopt. Zo ga je toch niet om met de God van hemel en aarde. Zo ga je niet om met de Verlosser van de wereld die ook jou vrijkocht! Dan geef je jezelf totaal!

Hoe doe je dat dan, jezelf helemaal geven?

Nou, dat heeft aan de ene kant te maken met Jezus zelf zichtbaar maken. Wie bij Jezus hoort leeft met Hem, communiceert met Hem. En die omgang met Hem bewerkt dat je op Hem gaat lijken. In de Filippenzenbrief stimuleert Paulus zijn lezers om de gezindheid van Christus te laten zien (2:5). Een gezindheid die bestaat uit nederigheid, bescheidenheid, eensgezindheid, maar ook wegcijferen van jezelf zodat anderen gered kunnen worden. Op de gemeente betrokken betekent dat, dat je elkaar de ruimte gunt om op eigen manier uiting te geven aan je geloof. Ieder mag het Evangelie horen in eigen taal en op eigen manier. De gezindheid van Christus is dat je blij kunt zijn met elkaars enthousiasme, zelfs als dat anders gaat dan jij graag zou willen. We hoeven niet hetzelfde zijn qua smaak, we moeten wel hetzelfde zijn in het gunnen van ruimte, zodat de Boodschap in ieder mensenhart zal landen!

Maar de gezindheid van Christus heeft ook alles te maken met beschikbaarheid! Toen God de Vader vroeg "*wie zal Ik zenden*", zei de Zoon "*hier ben Ik om Uw wil te doen!*" (Hebr.10:7) De gezindheid van Christus wil dus zeggen dat wij ook zeggen: hier ben ik, ik wil Uw wil doen. Ik wil beschikbaar zijn voor Uw dienst.

Maar moeten we dan maar iedere willekeurige taak op ons nemen? Nou nee....Paulus geeft in Romeinen 12 daar een prachtig antwoord op. Hij heeft het net

als op andere plaatsen over de gemeente als een lichaam (Efeze 4, 1 Cor.12). In dat lichaam mag ieder zijn of haar functie hebben. God heeft ieder mens geschapen met een karakter en met vaardigheden die je maken tot wie je bent. En je mag ook best dankbaar zijn voor wat je niet kunt. Wie alles kan zou ook alles moeten doen. Maar je mag ook dankbaar zijn voor wat je wel kunt. Want met jouw mooie talenten kun je God dienen en kun je helpen bouwen aan de gemeente van de Here Jezus.

Nu waren er in Rome blijkbaar christenen die nogal hoog van zichzelf opgaven. Paulus corrigeert dat in vs. 3. Je moet niet te hoog van de toren blazen in de gemeente. Als God je bepaalde gaven niet heeft gegeven, bijvoorbeeld om leider te zijn of oudste, dan is dat niet erg, dan hoef je je ook niet zo te profileren. Maar andersom kan ook, hè! En ik geloof eerlijk gezegd dat die valkuil eerder bij ons voorkomt dan de valkuil waar Paulus het hier over heeft. Dat is de valkuil van valse bescheidenheid. Je kunt te groot van jezelf denken zoals in Rome, maar je kunt ook te klein van jezelf denken. Je kunt je verschuilen in de gemeente en zeggen dat je iets niet kunt, terwijl God daar anders over denkt. God geeft gaven. Paulus noemt er een aantal, profetie. Dat is dat je stichtende woorden spreekt namens God, vanaf de preekstoel, op je Bijbelkring, op huisbezoek, of gewoon één op één, of hoe dan ook. Paulus noemt ook dienstbetoon. Dat zijn de mensen die de handen laten wapperen. Geen mensen voor het podium, eerder de podiumopbouwers, maar wel ontzettend belangrijk. Zij zorgen op de achtergrond dat alles draait, dat het gebouw netjes is, dat er koffie is, dat het maandblad wordt gedrukt, dat soort dingen. Ook noemt Paulus het onderwijzen. Ook hier hoef je echt niet alleen aan voorgangers te denken. Iedereen die bijvoorbeeld bezig is in het jeugdwerk is bezig met onderwijzen. Onderwijzen is de Bijbel uitleggen, zodat de kennis in de gemeente toeneemt. Een belangrijke gave. Het met elkaar delen wat je in de Bijbel ontdekt. Ook dit kan in groter en in kleiner verband. Ook noemt Paulus bemoedigen. Natuurlijk is het voor iedere christen van belang om anderen te bemoedigen, maar mensen met deze gave weten op het juiste moment de juiste woorden te zeggen of te schrijven. Elkaar bemoedigen en liefde en medeleven tonen is het cement van de gemeente. Ook noemt Paulus ontferming of barmhartigheid bewijzen. Dat is een gave die te maken heeft met inspelen op nood. De taak van de diakenen heeft hiermee te maken. Maar barmhartigheid is natuurlijk niet een taak voor alleen deze 5 of 6 mannen. Barmhartigheid hoort in het DNA van de gemeente te zitten, net als bemoedigen.

Ik heb nog één gave overgeslagen. Misschien is het u opgevallen. Dat is de gave van het leiding geven. Daar wil ik toch wel even extra aandacht voor vragen. U weet best – neem ik aan - dat het de laatste tijd nogal moeite kost om de leidersfuncties in de gemeente in te vullen. Het gebeurt met een zekere regelmaat dat mensen bedanken voor de roep van de gemeente tot ouderling of diaken. En natuurlijk kan dat terecht zijn. En daar wil ik ook respect voor hebben. Het kan heel goed dat jouw gezondheid, jouw omstandigheden, of jouw gaven of gebrek aan gaven op dit bepaalde gebied een reden kunnen zijn om te bedanken. Ik kan en wil niet oordelen over iemands motieven. Nogmaals, er kan alle reden voor zijn. Je kunt van harte jezelf als een dankoffer aan God hebben aangeboden en toch moeten beslissen dat deze taak net niet voor jou is weggelegd. Als dat voor jou geldt, voel je dan alsjeblieft niet aangesproken!

Maar toch blijft onverkort dit woord van Paulus in de Bijbel staan.

Wees niet traag wat uw inzet betreft. Wees vurig van geest. Dien de Here (11).

Wilt u straks als u thuiskomt eens heel eerlijk in uw spiegel kijken. En praat er daarna eens over met uw partner of met uw kinderen. Bevraag elkaar er eens op: Kun je van jezelf zeggen dat je jezelf als een dankoffer aan God hebt gegeven, als dank voor dat geweldige offer dat Jezus bracht. Dat als eerste! Want dat moet je motief zijn.

Dank U wel, lieve lieve Here Jezus dat ik Uw kind mag zijn, dat U mij vergeef. Dat U mij weer rechtop m'n benen hebt gezet, terwijl ik hopeloos verloren was!

En praat dan ook eens door hoe je dat in de praktijk waarmaakt. Wie A zegt moet ook B zeggen: hier ben ik Heer, ik wil het beste wat ik heb, mijn hele wezen, mijn tijd, mijn talenten inzetten voor Uw goede zaak. Want ik geloof dat er geen beter leven is dan een leven besteedt in Uw dienst. Zegt u het maar Vader: wat wilt U dat ik doen zal?

Dat is een concrete opdracht broeders en zusters. Het zou fijn zijn als straks onder de koffie thuis deze vragen op tafel kwamen. Veel zegen daarbij!

AMEN

November 2017
G.P. Hartkamp
Wapenveld